

om Regjeringen fremdeles kan udøve den af samme hidtil udøvede Myndighed i den omhandlede Henseende, meget tvivlsomt — at denne Hjemmel, siger jeg, udtrykkeligt maa blive givet, og Tvivlen derved hævet. Jeg troer nu, at Tvivlen vilde blive hævet, naar Regjeringen directerholdt en Myndighed som den, den ærede Forslagsstiller har påtænkt; thi, selv om Grundlovens § 74 antages at omfatte det her omhandlede Forhold ved mindre væsentlige Jurisdictionsforandringer, saa kan det dog ikke nægtes, at det allerede er en Lovhjemmel, som gives for denne Ordning, naar der ved Lov overdrages Regjeringen Myndighed dertil. Jeg kan altsaa ikke antage, at der, naar en saadan § som den foreslåede bliver tilføjet nærværende Lovudkast, fra den retlige Side kunde opstaae nogen Tvivl mere, om en saadan Tingenes Ordning kunde anses stemmende med Grundloven. Der er altsaa kun det Spørgsmaal, om det kan anses hensigtsmæssigt, at Regjeringen udøver denne Myndighed, eller ikke, eller navnlig om det maa anses uveligere og hensigtsmæssigere, at det ordnes ad Lovgivningsveien i hvert enkelt Tilfælde, og i den sidste Henseende troer jeg rigtignok, at Erfaringen viser, at der ikke er nogen stor Fare ved at overlade Regjeringen en saadan Afgjørelse. Jeg troer, at alle de specielle Forhold, som komme i Betragtning, vilde ved de enkelte Jurisdictioner blive oplyste paa en meget detailleret og gennemgaaende Maade, dels af Sogneforstanderskaberne, dels af Amtsrådet og de paagjældende Retsbetjente og Amtmanden, saa at Ministeriet vil erholde fuldkommen tilstrækkelige Oplysninger til at kunne bedømme, hvad der maa antages at være i Jurisdictionens Betsboeres Lær. Det er ogsaa vist, at, imedens Regjeringen saaledes faaer temmelig tilstrækkelige Oplysninger fra Autoriteterne paa Stederne selv, saa er det jo kun ganske enkelte Tilfælde, som kunne antages at være de enkelte Medlemmer af Rigsdagen saa specielt bekjendte, at de kunne have nogen bestemt afgjørende Mening om Hensigtsmæssigheden. Det er i alt Fald kun det større Overblik, man maa forudsætte at finde her, over hele det System, som følges ved Ordningen af disse Forhold, som man kunde frygte for skulde mangle, dersom Sagen

blev overladt til Administrationen. Imidlertid troer jeg, at der allerede i saa Henseende foreligger tilstrækkelige Momenter for det ærede Thing's Medlemmer til at bedømme, om Regjeringen i saa Henseende kan antages at ville følge den rigtige Grundtanke; thi ved de Bestemmelser, der allerede ere udfomne med Hensyn til Overdragelsen af Skiftejurisdictioner og Overformynderibestyrrelser for adskillige af de hidtil private Virkers Vedkommende til de paagjældende Herredsfogder, har Regjeringen allerede lagt for Dagen, hvorledes den overhovedet tænker sig disse Forhold ordnede; og, naar der altsaa ikke ved denne Ordning skulde findes nogen væsentlig Betænkelighed, saa forekommer det mig, at det ærede Thing deri vil kunne finde en Anledning til at kunne gaae ind paa det Forslag, som her foreligger.

Orsted: Jeg kunde være meget tilbøielig til at forklare den 74de Paragraph i Grundloven saaledes som det synes, at den høitagtede Justitsminister forklarer den, og altsaa troe, at Regjeringen allerede var i Besiddelse af den fornødne Myndighed til at gjøre Jurisdictionsforandringer af det omhandlede Slags. Forudsat, at Regjeringen allerede havde denne Ret, maatte jeg finde det omhandlede Ændringsforslag uhenigtsmæssigt; thi det synes at gaae ud fra den Forudsætning, at Regjeringen ikke hidtil har havt denne Myndighed, og, forsaavidt den nu fik en Bemyndigelse ved den Lovbestemmelse, som er bragt i Forslag, saa strakte den sig dog ikke til alle de mangfoldige Jurisdictionsforandringer, som kunde blive hensigtsmæssige; thi det vilde i det høieste være de Jurisdictionsforandringer, som blive fornødne og hensigtsmæssige i Anledning af, at de hidtilværende private Virker ophørte som saadanne i det Dieblit, de nærværende Retsbetjente afgif. Da imidlertid den høitagtede Justitsminister ikke synes at vilde holde paa, at Regjeringen allerede har denne Myndighed, og jeg ogsaa maa tilstaae, at Grundlovsbestemmelsen kan forklares til Fordeel for en modsat Mening, hvormod jeg ogsaa i sin Tid under Forhandlingerne i den 1848 og 1849 sammenkaldte Forsamling yttrede mig, saa troer jeg, at det dog maatte kunne være hensigtsmæssigt, at Regjeringen fik den Bemyndi-